

[Poul Dam.]

læ, i realiteten var indiskutabelt. Et samarbejde om en spareplan må, som jeg også sagde ved den lejlighed, være et samarbejde, mens spareplanen udarbejdes. Man kan ikke forelægge oppositionen en fuldt færdig spareplan, som man holder i den ene hånd, mens man i den anden hånd holder en revolver og siger: spar, I hunde, spar, og hvis I ikke vil spare på nøjagtig den måde, som vi har fundet ud af, så er I ikke samarbejdsvillige. Sådan kan det ikke gøres, og det blev altså heller ikke gjort på den måde, på mange punkter måtte man gennemføre sine spareplaner alene.

Men jeg vil dog bemærke, at en meget stor del af de punkter, som „støvsugerbanden“ havde fundet frem, uantastet er blevet accepteret af finansudvalget som helhed og er gået ind i den finanslov, vi har nu. For naturligvis kan der spares, naturligvis er der gamle ting, som man kan pille ud, det ville være helt urimeligt andet.

Nu skal vi jo snart til at spare igen. Når regeringen nu er blevet af med folketinget efter i morgen, så skal man under finansministerens ledelse igen til at spare, til at lave en plan på et eller andet antal hundrede millioner kroner — er det de 500 mill. kr., man har set i pressen? man kan jo ikke være sikker på, at pressen er velunderrettet — som man altså skal nedskære udgifterne med i forhold til den finanslov, som blev vedtaget her for 2 måneder siden.

Vi kender denne praksis, den har vi haft i nogle år, men er den egentlig holdbar? Vil det ikke på længere sigt gøre det fuldstændig umuligt at forlange et samarbejde om en finanslov, der er eller gerne skulle være afbalanceret med hensyn til de forskellige områder, hvis man, efter at finansloven er blevet vedtaget, ensidigt beskærer den, ensidigt fjerner visse udgifter, fjerner visse bevillinger og derved forskyder den balance mellem forskellige områder, den prioritering for at bruge et af husets yndlingsudtryk, som man har lagt så megen vægt på? Er det holdbart i længden at arbejde på den måde? Jeg tror også her, at de nuværende regeringspartier ville have en ganske anden holdning til tingene, hvis de var oppositionspartier. Det er statsretligt bekymrende, og det er bekymrende for samarbejdet om finansloven i fremtiden, hvis vi skal se dette

år efter år. Jeg tror, det er tredje år, vi oplever det. Kan vi blive ved med det?

Vi har nogle tillægsbevillingslove, som man naturligvis må acceptere, for det er en fuldbyrdet kendsgerning, bortset fra at der bliver nogle korrektioner, som vi ser på statsregnskabet; vi har en tillægsbevillingslov, som er et resultat af disse spareplaner, af disse begrænsninger, som er vedtaget ensidigt af regeringspartierne, uden at oppositionen har haft mulighed for at øve indflydelse på det tidspunkt, da besparelserne blev gennemført. Det er en uholdbar situation. Vi kan ikke acceptere den i længden.

Jeg nævnte ordet prioritering. Det er jo væsentligt, at der prioriteres i finansudvalget, i den samlede lovgivning, at der prioriteres det enkelte år, at denne prioritering ikke derefter væltes af regeringen, og at der prioriteres på længere sigt, som man har gjort et tilløb til med perspektivplanlægningsrapporten.

Nu skal folketingets udvalg om perspektivplanlægningen jo i gang, og der kan vel gøres meget. Jeg skal nøjes med på dette tidspunkt at henvise til to efter min mening meget læseværdige kronikker, der har været i Information i går og i forgårs, af professor Knud Erik Svendsen, der har siddet nede i Tanzania og gennemlæst tingene og gjort sig sine betragtninger over dem og først og fremmest bemærket, at der i forfærdende grad mangler alternativer, mangler gennemregninger, ud fra lidt andre forudsætninger, at man altså i og for sig ikke har fået et tilstrækkeligt materiale til at udarbejde en perspektivplan, man har kun fået et bestemt gennemregnet eksempel, gennemregnet med mange detaljer osv., men hvor ville man kunne ændre med ganske små forandringer i forudsætningerne?

Prioritering er og skal være et nøgleord nu og i fremtiden. Det er væsentligt, at prioritering er noget forudgående, at det ikke prøves gennemført ved planløse nedskæringer — af de politiske grunde, jeg nævnte før, men jo også fordi nedskæringer altid er kostbare. Man har fejlinvesteret gennem en forkert planlægning, man har brugt en masse administrativ arbejdskraft, man har en række forsinkelser, som uundgåeligt gør tingene dyrere. Prioritering kræver langtidsplanlægning, forudgående planlægning, og det kræver samarbejde mellem partierne.